

HOMILIA DIUMENGE DEL BAPTISME DEL SENYOR (C) Institució de acòlit, Sant Esteve 13 de gener de 2019

Amb la festa del baptisme del Senyor tancam tota la celebració del Nadal i obrim el temps de durant l'any (ordinari), en el qual anirem meditant en els misteris de la vida pública del Senyor. Hem celebrat el seu naixement i, diumenge passat, celebràvem la seva epifania, és a dir, la seva manifestació per a tots els homes. Avui celebrem una altra epifania del Senyor, perquè en el Jordà Jesús de Natzaret es mostra com el Messies de Déu.

Les lectures que hem escoltat cantaven aquest esdeveniment com una gran alegria. Déu consola el seu poble, *"el parla amorosament"* i revela la seva glòria. Per fi podem dir: *"Aquí teniu el vostre Déu!"*. La carta a Titus començava dient: *"Sí, germans, s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes"*.

El baptisme de Jesús

Aquesta gràcia es revela d'una manera especial el dia que Jesús, ja adult, s'acosta a rebre el baptisme de Joan. És un moment singular en el qual es mostra qui és de veritat Jesús i quina és la seva missió. Per comprendre millor, anem a fixar-nos en la narració que fa Sant Lluç.

L'evangeli ens situava al desert de Judea, a prop del riu Jordà, allà on Joan el baptista predicava un baptisme per a la conversió. Ho fa en un moment especial, perquè entre la gent hi havia una gran expectació en torn a l'arribada del Messies. Molta gent havia abandonat la seva llar i havia marxat al desert perquè tenien desitjos de canviar les coses, perquè hi cercaven alguna cosa nova. A tots ells predica Joan la conversió del cor, com a millor manera de preparar l'arribada del Messies.

En aquest lloc i enmig d'aquest ambient, Jesús baixa de Galilea fins a la zona del Jordà, escolta el missatge del baptista i decideix rebre ell mateix aquest baptisme de conversió. Sant Lluç subratlla que Jesús va rebre el baptisme *"un dia que tot el poble és feia batiar"*. Jesús, servent humil de Déu, es posa a la fila amb els pecadors. Ell, que és el Messies, entra a l'aigua com un desconegut, per rebre aquest baptisme i unir-se al desig de canvi i renovació del seu poble. La seva actitud humil posa de manifest que és un Messies molt diferent del que esperava el poble.

Llavors passa una cosa extraordinària. Sant Lluç dóna un altre detall molt significatiu. Diu que tot passa *"mentre pregava"*. Jesús entra a l'aigua pregant, amb el cor posat en el Pare i en els homes. I mentre resava, *"s'obrí el cel"*. Amb aquesta frase s'expressa el que va succeir llavors. Obrir-se al cel vol dir que alguna cosa nova està succeint. El cel, que havien estat tancats, ara s'obren. Déu trenca el seu silenci.

En segon lloc, "*baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom*". L'Esperit, que batia les ales sobre les aigües en el Gènesi, descendeix ara a les aigües del Jordà. Aquest Esperit es posa sobre el Messies i li donarà força per realitzar la seva missió i proclamar la Bona Nova.

Després, "*una veu Digué des del cel: Ets el meu fill*". Finalment el Pare parla. Ja no són els àngels, com a Betlem, sinó el mateix Pare el que proclama que Jesús és el seu fill, el seu estimat, el seu elegit, l'ungit, l'enviat, el Messies esperat.

El nostre baptisme

Aquest baptisme de Jesús és un anticip del nostre. El baptista anunciava que vindria un que "*vós batiarà amb l'Esperit Sant i amb foc*". El que havia de venir és Crist mateix i nosaltres hem rebut aquest baptisme amb l'Esperit i foc. La carta a Titus cantava la salvació que havia arribat per mitjà de Crist dient "*que ens salva amb un bany regenerador i amb el poder renovador de l'Esperit Sant*".

El baptisme que rebem suposa el començament d'una vida nova. El baptisme no és un ritu piadós sinó l'inici d'alguna cosa realment nova. De fet, l'Església existeix perquè tots els homes i dones entrin en aquesta dinàmica i siguin engendrats a una vida nova. El mandat del Senyor és clar: *anau i batiau*.

En el nostre baptisme també es va obrir el cel i vam sortir de les aigües convertits en criatures noves, perquè vam ser units a Crist, vam rebre l'Esperit i vam ser adoptats com a fills de Déu. Per això, el que va succeir en el baptisme de Jesús, va passar també en el nostre baptisme. Vam ser ungits per l'Esperit, que ens empeny a anunciar l'Evangeli. I el Pare ens va dir a cadascú de nosaltres: "*Ets el meu fill, el meu estimat*". Per Jesucrist, som fills de Déu.

És una cosa vertaderament gran haver estat batejat!. El baptisme és una realitat que hauria de marcar tota la nostra vida, perquè ser cristià no és altra cosa que ser fidel al baptisme: viure com a fills de Déu, seguir el camí de Jesús, i deixar que l'Esperit Sant ens ompli. Avui és un dia per recordar i agrair el nostre baptisme. Però, sobretot, és un dia per a comprometre'ns a viure-ho. Com diu el Papa Francesc, ser cristià és deixar que la gràcia del baptisme fructifiqui un camí de santedat (cf. GE 15).

L'Acolitat

El nostre germà Sebastià rebrà en aquest dia un ministeri particular dins de l'Església. Aquest ministeri s'ha d'entendre com un desenvolupament de la vocació que va rebre en el seu baptisme. Avui és cridat perquè serveixi de manera particular a la taula del Senyor, al servei de l'acolitat. És un ministeri molt vinculat a l'Eucaristia, que és el centre de la vida de la comunitat. Sebastià és cridat a servir Déu i, al mateix temps, a servir els homes, perquè no hi ha servei a Déu sense servei als germans, especialment

als més pobres. Per això en aquesta celebració li diré: "*viu de tal manera que puguis servir dignament la taula del Senyor i de l'Església*" i al beneir-lo demanaré al Senyor que el faci "*Créixer en la fe i en la caritat per a edificació de la Església*".

La recepció d'aquest ministeri serà per en Sebastià l'últim pas del seu camí cap el diaconat permanent. La vivència de la seva vocació baptismal l'ha conduït a descobrir una crida particular de Déu a viure al seu servei, com diaca. D'aquesta manera, consagrarà la seva vida al servei de Déu i dels homes, als qui proclamarà la bona notícia de Jesús i batejarà amb Esperit i amb foc, ajudant a engendrar nous fills de Déu.

En aquest dia del baptisme del Senyor agraïm al Senyor el do del baptisme i li demanem viure-ho amb profunditat. I donam gràcies a Déu per en Sebastià, per la seva voluntat de posar la seva vida al servei de Déu en el ministeri del diaconat. Que el Senyor li concedeixi servir amb fidelitat la taula de Déu i dels germans.

HOMILÍA DOMINGO DEL BAUTISMO DEL SEÑOR (C)

Institución de acólito, Sant Esteve, 13 de enero de 2019

Con la fiesta del bautismo del Señor cerramos toda la celebración de la Navidad y abrimos el tiempo ordinario, en el que iremos meditando en los misterios de la vida pública del Señor. Hemos celebrado su nacimiento y, el domingo pasado, celebrábamos su epifanía, es decir, su manifestación para todos los hombres. Hoy celebramos otra epifanía del Señor, porque en el Jordán Jesús de Nazaret se muestra como el Mesías de Dios.

Las lecturas que hemos escuchado cantaban este acontecimiento como una gran alegría. Dios consuela a su pueblo, “el parla amorosament” y revela su gloria. Por fin podemos decir: “Aquí teniu el vostre Déu!”. La carta de Tito comenzaba diciendo: “Sí, germans, s’ha revelat l’amor de Déu, que vol salvar tots els homes”.

El bautismo de Jesús

Esta gracia se revela de un modo especial el día que Jesús, ya adulto, se acerca a recibir el bautismo de Juan. Es un momento singular en el que se muestra quién es de verdad Jesús y cuál es su misión. Para comprenderlo mejor, vamos a fijarnos en la narración que hace San Lucas.

El evangelio nos situaba en el desierto de Judea, cerca del río Jordán, allí donde Juan el bautista predicaba un bautismo para la conversión. Lo hace en un momento especial, porque entre la gente había una gran esperanza de que llegara el Mesías. Mucha gente había abandonado su hogar y había marchado al desierto porque tenían deseos de cambiar las cosas, porque buscaban algo nuevo. A todos ellos predica Juan la conversión del corazón, como mejor manera de preparar la llegada del Mesías.

En ese lugar y en medio de ese ambiente, Jesús baja de Galilea hasta la zona del Jordán, escucha el mensaje del bautista y decide recibir él mismo ese bautismo de conversión. San Lucas subraya que Jesús recibió el bautismo “un dia que tot el poble es feia batiar”. Jesús, siervo humilde de Dios, se pone en la fila con los pecadores. Él, que es el Mesías, entra en el agua como un desconocido, para recibir ese bautismo y unirse al deseo de cambio y renovación de su pueblo. Su actitud humilde pone de manifiesto que es un Mesías muy distinto del que esperaba el pueblo.

Entonces sucede algo extraordinario. San Lucas da otro detalle muy significativo. Dice que todo ocurre “mentre pregava”. Jesús entra en el agua orando, con el corazón puesto en el Padre y en los hombres. Y mientras rezaba, “s’obrí el cel”. Con esta frase se expresa lo que sucedió entonces. Abrirse el cielo significa que algo nuevo está sucediendo. Los cielos, que habían estado cerrados, ahora se abren. Dios rompe su silencio.

En segundo lugar, “baixà cap a ell l’Esperit Sant en figura corporal com un colom”. El Espíritu, que aleteaba sobre las aguas en el Génesis, desciende ahora a las aguas del Jordán. Ese

Espíritu se posa sobre el Mesías y le dará fuerza para realizar su misión y proclamar la Buena Nueva.

Finalmente, “una veu digué des del cel: Ets el meu fill”. Por último el Padre habla. Ya no son los ángeles, como en Belén, sino el mismo Padre el que proclama que Jesús es su hijo, su amado, su elegido, el ungido, el enviado, el Mesías esperado.

Nuestro bautismo

Este bautismo de Jesús es anticipo del nuestro. El bautista anunciaba que vendría uno que “vos batiarà amb l’Esperit Sant i amb foc”. El que había de venir es Cristo mismo y nosotros recibimos ese bautismo con Espíritu y fuego. La carta a Tito cantaba la salvación que había llegado por medio de Cristo diciendo “que ens salva amb un bany regenerador i amb el poder renovador de l’Esperit Sant”.

El bautismo que recibimos supuso el comienzo de una vida nueva. El bautismo no es un rito piadoso sino el inicio de algo realmente nuevo. De hecho, la Iglesia existe para que todos los hombres y mujeres entren en esta dinámica y sean engendrados a una vida nueva. El mandato del Señor es claro: id y bautizad.

En nuestro bautismo también se abrieron los cielos y salimos de las aguas convertidos en criaturas nuevas, porque fuimos unidos a Cristo, recibimos el Espíritu y fuimos adoptados como hijos de Dios. Por eso, lo que sucedió en el bautismo de Jesús, pasó también en nuestro bautismo. Fuimos ungidos por el Espíritu, que nos empuja a anunciar el Evangelio. Y el Padre nos dijo a cada uno de nosotros: “Ets el meu fill, el meu estimat”. Por Jesucristo, somos hijos de Dios.

Es grande ser bautizado. El bautismo es una realidad que debería marcar toda nuestra vida, porque ser cristiano no es otra cosa que ser fiel al bautismo: vivir como hijos de Dios, seguir el camino de Jesús, y dejar que el Espíritu Santo nos llene. Hoy es día de recordar y agradecer nuestro bautismo. Pero, sobre todo, es día de comprometernos a vivirlo. Como dice el Papa Francisco, ser cristiano es dejar que la gracia del bautismo fructifique un camino de santidad (cf. GE 15).

El acolitado

Nuestro hermano Sebastià recibirá en este día un ministerio particular dentro de la Iglesia. Este ministerio hay que entenderlo como un desarrollo de la vocación que recibió en su bautismo. Hoy es llamado para que sirva de modo particular a la mesa del Señor, en el servicio del acolitado. Es un ministerio muy vinculado a la Eucaristía, que es el centro de la vida de la comunidad. Sebastià es llamado a servir a Dios y, al mismo tiempo, a servir a los hombres, porque no hay servicio a Dios sin servicio a los hermanos, especialmente a los más pobres. Por eso en esta celebración le diré: “viu de tal manera que puguis servir dignament la taula del Senyor i de l’Església” y al bendecirlo pediré al Señor que la haga “créixer en la fe i en la caritat per a edificació de la Església”.

La recepción de este ministerio será para Sebastià el último paso de su camino hacia el diaconado permanente. La vivencia de su vocación bautismal le ha conducido a descubrir una

llamada particular de Dios a vivir en su servicio, como diácono. De esta manera, consagrará su vida al servicio de Dios y de los hombres, a quienes proclamará la buena noticia de Jesús y bautizará con Espíritu y con fuego, ayudando a engendrar nuevos hijos de Dios.

En este día del bautismo del Señor agradecemos al Señor el don del bautismo y le pedimos vivirlo con profundidad. Y damos gracias a Dios por Sebastià, por su voluntad de poner su vida al servicio de Dios en el ministerio del diaconado. Que el Señor le conceda servir con fidelidad la mesa de Dios y de los hermanos.